

se på det Gud har gjort før dig.”

Da skjer dette: ”Men den som skuer inn i frihetens fullkomne lov og holder ved med det, så han ikke blir en glemsom hører, men gjerningenes gjør, han skal være salig i sin gjerning.” Jak. 1,25.

”Frihetens fullkomne lov er budskapet om Guds Sønn som kjøpte oss fri fra lovens forbannelse, og gir oss alt loven krever” sier Ø. Andersen.

”Det å skue inn i frihetens fullkomne lov og holde ved med det, skaper i oss og gjennom oss det liv og de gjerninger som er kjennetegnet på at et menneske er i samfunn med Jesus.”

Altså skjer både frelsen og helligjørelsen på Korsets grunn!

Hva du enn glemmer av teologi og lære - så må du klamre deg fast til disse grunnleggende sannheter, som ikke oppkom i noe menneskehjerte, og som vil makte å ta deg gjennom livet og inn i evigheten. Sannheter som ingen andre filosofier eller religioner har. *

(Reklame: Besøk www.Kommentar-Avisa.no)

Lov og Evangelium.

Av Jørgen Høgetveit

”Det som var umulig for loven, i det den var maktesløs ved kjødet, det gjorde Gud, idet han sendte sin Sønn i syndig kjøds lignelse og for syndens skyld og fordømte synden i kjødet, for at lovens krav skulle bli oppfylt i oss ,-”. Rom 8,3-4.

Disse herlige klare vers finner du altså i kp. 8 som begynner med ordene: ”Så er det da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus,-”, men foran dette kp. står kp. 7 hvor Paulus kjemper med seg selv og sin elendighet. Han som til slutt finner ”den lov for meg, jeg som vil gjøre det gode, at det onde ligger meg for hånden,” og ”det som jeg hater, det gjør jeg”, Jeg elendige menneske! Hvem skal fri meg fra dette dødens legeme?”

Da bryter han ut: ”Gud være takk ved Jesus Kristus, vår Herre!”

Han ser på Jesus!

Han har ingen andre å se på og gå til med dette sanne bildet av seg selv.

Da hadde LOVEN fått brakt han til den dypeste innsikt og sannhets erkjennelse om hva syndefallet hadde gjort

med han og oss.

Den sanne lære hadde blitt levende liv for han.

Ånden hadde gjort det i han.

Det var **umulig** for han og **er umulig for deg og meg.**

Loven kan ikke få noe ut av Gamle Adam, men det er vanskelig å innse og ta konsekvensen av.

Loven er til for å lukke munnen din og gjøre deg skyldig for Gud. Rom.3,19-20 .

”- intet kjød blir rettferdiggjort for ham ved lovgjerninger, for ved ham kommer **syndens erkjennelse.**”

Frelsen gis deg som en nådegave når du kapitulerer innfor LOVEN og opplever at det er umulig. Jeg har ikke en gang en ”fri vilje” som noen tror.

Nei, viljen også - er ”trellbunden” som Luther sier det. Du har bare den anledning som Herren gir deg når Han kaller deg.

Da er kapitulasjon din redning, ellers blir det ikke ren nåde, alt av nåde, aldeles gratis!

”-men er det av nåde, da er det ikke mer av gjerninger, ellers blir nåden ikke mer nåde.” Rom 11,6

”Evangeliet er en Guds kraft til frelse for hver den som tror.” Rom.1,16.

Da kommer du inn i et merkelig rike, nåderiket som ikke ser det store i det som verden ser det store og verdifulle i.

”Men det som var en vinning, det har jeg for Kristi skyld aktet for tap, ja, jeg akter og i sannhet alt for tap, fordi kunnskapen om Kristus Jesus, min Herre er så meget mer verd,-” Filip. 3,7-8.

Her skal du få oppleve og kjenne kraften av Hans oppstandelse.

Så vil vel kanskje noen si - at nå blir det for mye nådeforkynnelse og for lite LOV.

Her må balanse til.

Da taler man mot Ordet!

LOVEN forkynt lukker altså munnen din og sender deg til Golgata - når du blir tuktet dit første gang av LOVEN - Lovens første bruk er en tuktemester til Kristus -

”For Kristus er lovens ende til rettferdighet for hver den som tror” Rom.10,4.

Går du dit med det elendige menneske hver dag - så ser du hva loven krever og hva din **”frelse kostet har”**. Her møter du lovens ende til rettferdighet. En rettferdig som dør for deg!

Hvordan kan du gjøre Han imot - trosse hans vilje du har i loven?

Og skjer det likevel—for den gode strid er hard - og mang en gang blir du overlistet så du med angers tårer må tilbake til Golgata og se deg løst på ny - ikke p.g.a. angeren, men **det du ser der.**

Bo Giertz siterer en gammel finsk predikant som han møtte på toget. De kom inn på dette å ”gjøre”. Da kommer det kvasst fra finnen: **”Du skal inte gjöra, men**